

uppgift mången gång måhända blefve att, utan hänsyn till lagskipningens högsta ändamål, att göra lag och rätt gällande medborgare emellan, kunna uppvisa en hög siffra å antalet förlikta mål, der det gällt mera att *öfvertala* än att *öfvertyga*.

Det är på dessa skäl samt med hänvisande till hvad i ämnet vid flera föregående tillfällen, och sednast af nästlidne Riksdags Lag-Utskott, blifvit yttradt, Utskottet anser sig böra

afstyrka bifall till ifrågavarande motion.

Stockholm den 19 Februari 1867.

På Utskottets vägnar:

Eric Sparre.

N:o 57.

Ank. till Riksd. Kansli d. 22 Mars 1867, kl. 5 e. m.

Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af väckt motion om förändrad lydelse af vittneseden.

Det formulär för vittneseden, som i 17 Kap. 16 § Rättegångsbalken är fastställt, lyder sålunda: "Jag N. N. lofvar och svär, vid Gud och hans heliga Evangelium, att jag i denna sak skall vittna och gifva tillkänna allt, hvad mig frågadt varder, och jag vet händt och sannt vara, så att jag, hvarken för vänskap, skyldskap, svågerskap, gåfvor och skänker, räddhåga, hat eller afund, nytta eller skada, eller hvad det vara må, skall något dölja och förtiga, som till sakens och sanningens upplysning lända kan; utan allt det mig derom verterligt

terligt är, redligen, på mitt samvete bekänna och uppenbara; så sannt mig Gud hjelpe till lif och själ.“

Olämpligheten af detta edsformulär har blifvit framhållen uti en af Herr A. Reuterström inom Andra Kammaren väckt motion (N:o 30), hvori föreslås, att Riksdagen ville besluta den ändring i omförmälda lagrum, att detsamma erhåller följande förkortade lydelse: “Vittnen skola i begge delomännens eller deras ombudsmäns närvaro denna ed med hand å den heliga Skrift svärja: Jag N. N. lofvar och svär vid Gud och hans heliga Evangelium, att jag i denna sak skall vittna och gifva tillkänna allt hvad jag vet händt och sannt vara, så att jag hvarken för vänskap eller annan orsak skall något dölja och förtiga, som till sanningens upplysning i saken lända kan, utan allt hvad jag derom känner redligen på mitt samvete uppgifva; så sannt mig Gud hjelpe till lif och själ“; och har Kammaren öfver detta förslag infordrat Lag-Utskottets yttrande.

Frågan eger icke ringa betydelse, när vittneseden onekligen är af högsta vikt, och på sättet, huru densamma af vittnen uppfattas, mångens välfärd beror. Bland dem, som hafva till åliggande att förestafva denna ed, lära meningarne icke vara delade derom, att vittnesformuläret både genom dess onödiga längd tröttar vittnenas uppmärksamhet och genom deri förekommande, uti nutidens språk ovanliga uttryckssätt ofta leder till missförstånd af dess rätta innehåll. En sådan försäkran, som denna ed innebär, kan icke heller till sin kraft vara beroende af mängden af de ord dervid användas; och det högtidliga allvar, deri bör inläggas, blir snarare förminskadt ej allenast genom ordrikheten utan äfven genom användandet af uttryck, som strida mot språkbruket, och till följd deraf draga uppmärksamheten från edens inre betydelse till dess yttre form. På dessa och de af motionären anförda skäl, har Utskottet funnit sig icke kunna annat än tillstyrka en förändring uti ifrågavarande edsformulär; men anser motionärens förslag dertill icke ega något egentligt företräde framför det äldre, eller åtminstone icke i väsendtlig mån afhjelpa de anmärkta olägenheterna af det sednare, utan får härmed framlägga ett annat förslag till vittnesed, hvilket Utskottet underställer Riksdagens pröfning, i det Utskottet hemställer, att Riksdagen ville för sin del besluta den ändring af 17 Kap. 16 § Rättegångs-balken, att detta lagrum skall erhålla följande lydelse:

“Vittnen skola, i begge delomännens eller deras ombudsmäns närvaro, denna ed, med hand å bok, svärja: Jag N. N. lofvar och svär, vid Gud och hans heliga Evangelium, att jag skall vittna och intyga allt, hvad jag vet i denna

sak händt och sannt vara, så att jag ej något förtiger, tillägger eller förändrar; så sannt mig Gud hjelpe till lif och själ.“

Stockholm den 19 Februari 1867.

På Utskottets vägnar:

Eric Sparre.

N:o 58.

Ank. till Riksd. Kansli d. 22 Mars 1867, kl. 5 e. m.

Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af väckt motion om ändring i vissa stadganden rörande exekutionsväsendet.

Uti en till Andra Kammaren ingifven motion (N:o 215) har Herr *Jöns Pährsson* från Kronobergs län, med åberopande hufvudsakligen af de kostnader det medförde, att alla exekutiva förrättningar måste besörjas af kronobetjeningen, som ofta nödgas för ändamålet resa längre väg och därför är berättigad till ersättning, hemställt, att Riksdagen måtte för sin del besluta och hos Kongl. Maj:t anhålla om bifall dertill:

“1:o. Att hvarje kommun på landet, som sig deraf begagna vill, och hvari ingen exsekutor är boende, eger rätt att på kommunalstämma inom sig utse en trovärdig person, som skall verkställa alla de exekutiva förrättningar, som inom kommunen kunna förekomma i fråga om utmätning och försäljning af lösegendom.

2:o. Att för denne så kallade underexsekutor skall kommunalnämnden stå i gemensam ansvarig skyldighet för de medel, som denne kan som exeku-